

AANTREKKING

DE KRINAR-KRONIEKEN: DEEL 2

Anna Zaires

♠ Mozaika Publications ♠

Dit boek is een fictief werk. Alle namen, personages, plaatsen en incidenten komen voort uit de verbeelding van de auteur or worden fictief gebruikt. Iedere gelijkenis met bestaande personen, levend of dood, bedrijven, gebeurtenissen of plaatsen berust volledig en uitsluitend op toeval.

Copyright © 2019 Anna Zaires
www.annazaires.com/book-series/nederlands

Alle rechten voorbehouden.

Buiten gebruik voor een recensie mag geen enkel deel van dit boek zonder toestemming worden vermenigvuldigd, gescand of verspreid, in geprint of elektronisch formaat.

Uitgegeven door Mozaika Publications, onderdeel van Mozaika LLC.
www.mozaikallc.com

Ontwerp cover: Najla Qamber Designs
www.najlaqamberdesigns.com

Vertaling: Parel Blokken

ISBN: 9789402187441

PROLOOG

Met tot vuisten gebalde handen staarde de Krinar naar het beeld dat hij voor zich had.

Het was een hologram van Korum en de bewakers die op de strandhut af liepen. Een van de bewakers hief een arm omhoog en de hut spatte uiteen, waarbij de stukken hout alle kanten op vlogen. Het krakkemikkige menselijke bouwwerk was duidelijk geen partij voor het simpele nanowapen dat de bewakers bij zich droegen.

De K hief zijn hand omhoog en liet het beeld veranderen door zijn opnameapparaatje dichterbij de restanten van de hut te laten vliegen, zodat hij die nader kon bekijken. Hij maakte zich er geen zorgen over dat het apparaatje gezien zou kunnen worden – het was nog kleiner dan een mug, en het was ontworpen door Korum zelf.

Het apparaatje was perfect voor dit doeleinde.

Hij liet het boven de hut zweven zodat hij het drama kon zien dat zich ontvouwde in de kelder, die na de explosie

ANNA ZAIRES

openlag. De bewakers sprongen naar binnen terwijl Korum de wrakstukken bovengronds nauwkeurig leek te bestuderen.

Natuurlijk, dacht de K, ging zijn rivaal grondig te werk. Korum wilde zich ervan verzekeren dat niets of niemand de plaats des onheils ontsnapte.

De Kadebam – ook de K noemde hen nu in zijn hoofd zo – waren in paniek, en Rafor was stom genoeg om een van de bewakers aan te vallen. Een domme zet, dacht de K zonder veel emotie, en hij zag hoe het onzichtbare schild dat de bewakers omringde de aanval afweerde. Nu lag de zwartharige Krinar-man op de grond oncontroleerbaar te trillen. Zijn zenuwstel had een vreselijke optater gekregen doordat het in aanraking was gekomen met het dodelijke schild. Als het een mens was geweest, was hij onmiddellijk dood geweest.

De bewakers verlostten hem snel uit zijn lijden. Op bevel van hun leider sloeg een van de bewakers Rafor razendsnel bewusteloos met het stroomstootwapen dat was ingebouwd in zijn vingers.

De andere Kadebam waren slim genoeg om Rafor niet achterna te gaan. Ze bleven gewoon staan terwijl de zilveren boeien om hun nek werden geslagen. Ze zagen er boos en opstandig uit, maar ze konden niets uitrichten. Ze waren nu gevangenen, en de rechters zouden beslissen welke straf ze verdienden voor hun misdaad.

Een paar minuten later sprong ook Korum de kelder in. De K zag dat hij furieus was. Dat verraste hem niet. De Kadebam waren zo goed als verloren, want Korum zou geen genade hebben.

AANTREKKING

De K zuchtte en zette het beeld uit. Hij zou er later nog wel nauwkeuriger naar kijken. Nu moest hij eerst nadenken over hoe hij Korum kon neutraliseren en zijn plan ten uitvoer kon brengen.

De toekomst van de aarde hing ervan af.

‘Welkom thuis, liefste,’ zei Korum zachtjes terwijl het groene landschap van Lenkarda onder hun voeten verscheen. Het schip landde net zo zachtjes als het was opgestegen.

Haar hart bonkte in haar borstkas. Mia stond langzaam op van de zitting die zich zo comfortabel naar haar lichaam had gevormd. Korum, die al stond, stak zijn hand naar haar uit. Na heel even aarzelen nam ze hem aan, waarbij ze zijn handpalm stevig omklemde. De man die ze de afgelopen maand als haar vijand had gezien, was nu haar enige houvast in deze vreemde omgeving.

Ze stapten uit en zetten een paar stappen, totdat Korum ineens bleef stilstaan. Hij draaide zich om naar het vaartuig en maakte met zijn vrije hand een kleine beweging. Ineens begon de lucht om het gevaarte heen te glinsteren, en Mia hoorde opnieuw het lage zoemen dat erop duidde dat er nanomachientjes aan het werk waren.

AANTREKKING

‘Bouw je iets anders?’ vroeg ze hem verbaasd.

Hij schudde glimlachend zijn hoofd. ‘Nee, ik ben aan het afbreken.’

Mia keek toe hoe de laagjes ivoorachtig materiaal van het vaartuig leken te worden afgepeld en voor haar ogen in het niets oplosten. Binnen een minuut was het hele schip verdwenen, waren alle onderdelen weer terug veranderd in de losse atomen waaruit het in New York was opgebouwd.

Ondanks haar stress en vermoeidheid kon Mia niet anders dan vol bewondering zijn over wat ze had gezien. Het vaartuig dat hen in een paar minuten tijd duizenden kilometers had vervoerd was zomaar ineens verdwenen, alsof het nooit had bestaan.

‘Waarom heb je dat gedaan?’ vroeg ze aan Korum. ‘Waarom zou je het afbreken?’

‘Omdat het niet nodig is dat het nu bestaat en ruimte inneemt,’ legde hij uit. ‘Ik kan het opnieuw bouwen als we het nodig hebben.’

Dat was waar, dat kon hij inderdaad. Mia had het hem zelf zien doen op het dak van zijn appartementengebouw in Manhattan. En nu had hij het ongedaan gemaakt. Het vaartuig dat hen hierheen had gebracht, bestond niet langer.

Toen tot haar doordrong wat dat betekende, schoot haar hartslag weer omhoog, en ze kreeg ineens bijna geen lucht meer.

Een paniekgolf spoelde over haar heen.

Ze was nu gestrand in Costa Rica, in de belangrijkste K-nederzetting – waar ze voor alles afhankelijk was van Korum. Hij had het vaartuig gebouwd waarmee ze hier waren gekomen, en hij had het nu afgebroken. Als er al een

ANNA ZAIRES

andere manier was om uit Lenkarda weg te komen, wist Mia niet welke.

Wat als hij tegen haar had gelogen? Wat als ze haar familie nooit meer zou zien?

Ze zag er waarschijnlijk net zo angstig uit als ze zich voelde, want Korum gaf een kneepje in haar hand. Het gevoel van zijn grote, warme hand was op een vreemde manier bemoedigend. 'Geen zorgen,' zei hij zachtjes. 'Het komt goed, dat beloof ik.'

Mia concentreerde zich op haar ademhaling in een poging de paniek te onderdrukken. Ze kon op dit moment niet anders dan hem vertrouwen. Net als in New York kon hij alles met haar doen wat hij wilde. Hij hoefde haar dus niets te beloven wat hij niet waar zou willen maken.

Toch vrat er een irrationele angst aan haar, die de toch al niet zo prettige cocktail van emoties in haar binnenste nog eens versterkte. De wetenschap dat Korum haar al die tijd had gemanipuleerd, dat hij haar had gebruikt om het Verzet te breken, was als maagzuur dat in haar buik brandde. Alles wat hij had gedaan, alles wat hij had gezegd – het had allemaal deel uitgemaakt van zijn plan. Terwijl zij zich er druk over had gemaakt dat ze hem bespioneerde, had hij haar waarschijnlijk stilletjes uitgelachen om haar belachelijke pogingen om hem te slim af te zijn, en dan ook nog met een doel waarvan hij van het begin af aan al wist dat het gedoemd was te mislukken.

Ze voelde zich nu een enorme sukkel dat ze was meegegaan in wat het Verzet haar had verteld. Het had destijds zo logisch geleken, en ze had zich zo nobel gevoeld dat ze haar soort kon helpen in de strijd tegen de indringers die hun planeet hadden overgenomen. Maar in plaats

AANTREKKING

daarvan had ze zonder het te weten een kleine groep K geholpen bij hun machtsgreep.

Waarom had ze niet even nagedacht, de hele situatie geanalyseerd?

Korum had haar verteld dat het hele Verzet aan de verkeerde kant stond, dat hun missie ondoordacht was. Ondanks haarzelf had Mia hem geloofd.

De K hadden de vrijheidsstrijders die hun Centers hadden aangevallen niet vermoord – dat simpele feit was veelzeggend als het ging om de Krinar en hoe zij tegen mensen aankeken. Als de K echt de monsters waren die het Verzet van ze maakte, zou geen van de strijders het hebben overleefd.

Tegelijkertijd vertrouwde ze niet helemaal op Korums verhaal over wat het inhield om een charl te zijn. Toen John had verteld over zijn ontvoerde zus, had er heel veel pijn in zijn stem gelegen. Dat wees erop dat het geen volslagen verzinsel was. En Korums eigen houding jegens haar sloot veel meer aan bij Johns verhaal dan bij dat van Korum zelf. Haar minnaar had ontkend dat de K mensen hielden als hun genotsslaven, maar hij had haar in hun relatie tot dusverre weinig zeggenschap gegeven. Hij wilde haar, en dus was zij zomaar ineens niet meer de baas over haar eigen leven. Ze was van de ene dag op de andere in zijn penthouse in TriBeCa terechtgekomen en nu was ze hier, in het K-Center in Costa Rica, samen met hem op weg naar een onbekende bestemming.

Hoewel ze het antwoord op haar vraag vreesde, moest ze hem stellen. ‘Is Dana hier?’ vroeg ze, voorzichtig omdat ze niet zijn woede over zich wilde afroepen. ‘Johns zus? John zei dat zij als charl vastzit in Lenkarda...’

ANNA ZAIRES

‘Nee,’ zei Korum, en hij keek haar aan met een blik die ze niet kon lezen. ‘John is misleid – ik denk zelfs opzettelijk – door de Kadebam.’

‘Is ze geen charl?’

‘Nee, Mia, ze is nooit een charl geweest in de ware betekenis van het woord. Ze is wat je noemt een xeno – een mens die geobsedeerd is door de Krinar. Haar familie heeft dat nooit doorgehad. Toen ze Lotmir ontmoette in Mexico, smeekte ze hem om haar mee te nemen, en hij stemde daarmee in. Het laatste wat ik over haar heb gehoord, is dat ze een ander heeft overtuigd om haar mee te nemen naar Krina. Ik denk dat ze daar best gelukkig is, gezien haar voorliefde. De reden waarom ze haar familie niet heeft ingelicht toen ze wegging, heeft denk ik te maken met haar vader.’

‘Wat is er dan met haar vader?’

‘Dana en John hebben niet echt een gelukkige jeugd gehad,’ zei Korum, en ze voelde zijn hand strakker aanspannen om de hare. ‘Hun vader had al heel lang geleden moeten zijn omgelegd. We hebben sterke aanwijzingen dat Johns vader een fetisj heeft die te maken heeft met heel jonge kinderen...’

‘Is hij een pedofiel?’ vroeg Mia zachtjes. Er kwam gal omhoog in haar keel bij die gedachte.

Korum knikte. ‘Ja. En ik geloof dat zijn eigen kinderen de voornaamste slachtoffers waren.’

Mia keek weg. Ze voelde zich misselijk en had intens veel medelijden met John en Dana. Als dit waar was, kon ze Dana niet kwalijk nemen dat ze had willen vluchten, ver weg van alles wat haar oude leven symboliseerde. Hoewel Mia uit een normale, liefhebbende familie kwam, wist ze

AANTREKKING

wat huiselijk geweld inhield. Ze had de vorige zomer tijdens haar stage enkele slachtoffers ontmoet van kindermisbruik. Ze wist wat voor littekens dat achterliet bij een kind. Wanneer ze ouder werden, raakten sommigen aan de drugs of alcohol om hun pijn te vergeten. Dana had blijkbaar gekozen voor seks met Krinar als verdovend middel.

Aangenomen dat Korum niet tegen haar loog over Dana's omstandigheden, tenminste.

Mia dacht daar nog even over na en kwam tot de conclusie dat hij waarschijnlijk niet loog. Waarom zou hij? Het was niet alsof ze het met hem kon uitmaken als ze erachter kwam dat Dana hier tegen haar wil werd vastgehouden.

'En John?' vroeg ze. 'Gaat het goed met hem? En met Leslie?'

'Ik neem aan van wel,' zei hij. Zijn stem werd hoorbaar minder warm. 'Geen van beiden is tot nog toe gevangengenomen.'

Opgelucht besloot Mia het daarbij te laten. Ze had het gevoel dat het nu op dit moment niet de slimste zet was om met Korum te praten over het Verzet. In plaats daarvan richtte ze zich weer op haar omgeving.

'Waar gaan we naartoe?' vroeg ze, om zich heen kijkend. Ze liepen door een zo te zien ongerept oerwoud. Twijgjes en takken knapten onder haar voeten en ze hoorde overal natuurgeluiden – vogels, zoemende insecten, ritselende bladeren. Ze had geen idee wat hij voor de rest van de dag van plan was, maar ze wilde het liefst diep onder een dekbed kruipen en zich een paar uur lang voor de hele wereld verschuilen. De gebeurtenissen van de ochtend en de emotionele rollercoaster die daarop was gevolgd hadden

ANNA ZAIRES

haar uitgeput, en ze was heel hard toe aan wat rust om alles te verwerken.

‘Naar mijn huis,’ zei Korum, en hij wendde zich tot haar. Er lag weer een voorzichtige glimlach om zijn lippen. ‘Het is nog maar een klein stukje lopen. Als we daar zijn, kun je ontspannen en uitrusten.’

Mia keek hem verdacht aan. Wat hij zei kwam ongelofelijk dicht in de buurt van een antwoord op haar onuitgesproken vraag. ‘Kun je mijn gedachten lezen?’ vroeg ze, verschrikt bij het idee dat dat mogelijk zou zijn.

Hij grinnikte, waardoor het kuiltje in zijn linkerwang tevoorschijn kwam. ‘Dat zou leuk zijn, maar nee. Ik ken je inmiddels gewoon goed genoeg om te zien wanneer je moe bent.’

Mia knikte gerustgesteld en focuste zich op haar voeten terwijl ze door het oerwoud liepen. Ondanks alles kreeg ze het door haar hele lichaam warm bij het zien van die prachtige glimlach van hem.

Wat ben je toch ook achterlijk, Mia.

Hoe kon het nou dat ze zich nog steeds zo voelde, na alles wat hij haar had laten doorstaan, nadat hij haar zo had gemanipuleerd? Wat voor iemand was zij, dat ze verliefd kon worden op een alien die haar hele leven had overgenomen?

Ze walgde van zichzelf, maar ze kon het niet helpen. Als hij zo glimlachte, vergat ze bijna alles omdat ze zo gelukkig was dat ze maar gewoon bij hem in de buurt mocht zijn. Dwars door alle verbittering heen was ze blij dat het Verzet had gefaald – dat Korum nog in haar leven was.

Haar gedachten bleven maar terugkeren naar wat hij eerder had gezegd... naar zijn bekentenis dat hij om haar gaf. Dat was hij niet van plan geweest, had hij gezegd, en

AANTREKKING

Mia realiseerde zich dat ze in het begin met recht bang voor hem was geweest en hem op afstand had willen houden – omdat hij haar toen inderdaad had beschouwd als een soort huisdier, een klein menselijk speeltje dat hij kon gebruiken en wegwerpen zoals het hem uitkwam. Natuurlijk was ‘om haar geven’ bepaald geen liefdesverklaring, maar het was meer dan ze ooit van hem had verwacht te zullen horen. Als een zalf op een etterende wond hadden zijn woorden haar zich een klein beetje beter laten voelen; ze hadden haar hoop gegeven dat het misschien uiteindelijk toch allemaal goed zou komen, dat hij zich aan zijn belofte zou houden en dat ze haar familie weer zou zien...

Ze werd uit die gedachtegang gerukt doordat ze iets zompigs voelde onder haar voet. Mia keek verschrikt naar beneden en zag dat ze op een groot, krakend insect was gestapt. ‘Gatver!’

‘Wat is er aan de hand?’ vroeg Korum verbaasd.

‘Ik ben net ergens op gaan staan,’ zei Mia vol walging. Ze probeerde haar sneaker schoon te wrijven op het dichtstbijzijnde stukje gras.

Korum zag er geamuseerd uit. ‘Je gaat me toch niet vertellen dat je bang bent voor insecten?’

‘Bang is niet het woord,’ zei Mia voorzichtig. ‘Ik vind ze gewoon smerig.’

Hij lachte. ‘Waarom? Het zijn gewoon levende wezens, net als jij en ik.’

Mia haalde haar schouders op en besloot dat ze het niet hoefde uit te leggen. Ze wist niet eens of ze het zelf wel helemaal begreep. In plaats daarvan besloot ze beter op te letten. Hoewel ze was opgegroeid in Florida, hield ze niet echt van de tropische natuur in zijn rauwe verschijningsvorm.

ANNA ZAIRES

Ze had veel liever keurig aangelegde paden in prachtig ontworpen parken, waar ze op een bankje kon zitten en van de frisse lucht kon genieten met zo min mogelijk last van insecten.

‘Hebben jullie geen wegen of stoepen?’ vroeg ze ontsteld, terwijl ze over iets heen sprong wat leek op een mierenhoop.

Hij schonk haar een welwillende glimlach. ‘Nee. We vinden het prettig als onze leefomgeving zo dicht mogelijk bij de oorspronkelijke staat is.’

Mia rimpelde haar neus – zij vond dat helemaal niet prettig. Haar sneakers zaten nu al onder de modder, en dan mocht ze nog blij zijn dat het regenseizoen in Costa Rica nog niet officieel was begonnen. Anders zouden ze nu door een moeras lopen, stelde ze zich voor. Ze vond het vreemd dat de Krinar ervoor kozen om in zulke primitieve omstandigheden te leven, terwijl hun technologie zo geavanceerd was.

Even later kwamen ze bij een andere open plek, een veel grotere dit keer. In het midden ervan stond een vreemd crèmekleurig bouwwerk. Het had de vorm van een uitgerekte kubus met afgeronde hoeken. Er waren geen ramen of deuren – geen enkele zichtbare opening.

‘Is dit je huis?’

Mia had eerder vandaag bouwwerken zoals deze gezien op de driedimensionale kaart in Korums kantoor. Ze hadden er van een afstand heel vreemd en afwijkend uitgezien, en nu ze er een recht tegenover haar had, werd die indruk alleen nog maar versterkt. Het zag er simpelweg zo ongelooflijk buitenaards uit, zo anders dan alles wat ze ooit in haar leven had gezien.

AANTREKKING

Korum knikte en leidde haar naar het gebouw. ‘Ja, dit is mijn huis – en nu is het ook het jouwe.’

Mia slikte nerveus, want haar onrust nam toe bij het laatste deel van zijn zin. Waarom bleef hij dat maar benadrukken? Was het echt zijn bedoeling om haar hier voorgoed te houden? Hij had beloofd dat hij haar terug zou brengen naar New York zodat ze haar studie kon afmaken, en Mia klampte zich wanhopig vast aan die gedachte terwijl ze staarde naar de kleurloze muren van het huis dat voor haar was opgedoemd.

Terwijl ze eropaf liepen, loste een deel van de muur plotseling voor hun neus op, zodat er een opening ontstond die groot genoeg was om doorheen te lopen.

Mia hapte verrast naar adem en Korum glimlachte om haar reactie. ‘Geen zorgen,’ zei hij. ‘Dit is een slim gebouw. Het past zich aan aan onze behoeften en maakt een deur wanneer dat nodig is. Niets om bang voor te zijn.’

‘Zou het dat voor iedereen doen, of alleen voor jou?’ vroeg Mia terwijl ze voor de opening bleef stilstaan. Ze wist dat haar aarzeling om naar binnen te gaan niet logisch was. Als Korum haar als zijn gevangene wilde, kon ze daar niets tegen doen – ze bevond zich nu al in een aliennederzetting waaruit ze niet kon ontsnappen. Toch kon ze zich er niet toe zetten vrijwillig haar nieuwe ‘huis’ binnen te stappen tenzij ze zeker wist dat ze er ook weer uit kon wanneer ze dat wilde.

Blijkbaar had Korum door wat haar dwarszat, want hij keek haar geruststellend aan. ‘Het zal ook voor jou werken. Je kunt erin en eruit wanneer je maar wilt, ook al zou het beter voor je zijn om de eerste paar weken bij mij in de buurt

ANNA ZAIRES

te blijven... in elk geval tot je gewend bent aan onze manier van leven en ik je aan een paar anderen heb voorgesteld.'

Ze ademde opgelucht uit en keek hem aan. 'Dank je wel,' zei ze zachtjes. Haar paniek ebde een beetje weg.

Misschien zou het toch niet zo erg zijn hier. Als hij haar aan het eind van de zomer maar echt terugbracht naar New York, dan zou haar verblijf in Lenkarda misschien wel precies dat worden – een paar maanden op een prachtige plek waar maar weinig mensen zich een voorstelling van konden maken, samen met het buitengewone wezen waarop ze verliefd was geworden.

Met een iets beter gevoel over de hele situatie stapte Mia door de opening, om voor het eerst in haar leven een Krinar-onderkomen binnen te gaan.

Wat ze binnen aantrof was totaal anders dan ze verwacht had.

Mia had zich voorbereid op iets buitenaards en hoogtechnologisch – zwevende stoelen zoals in het vaartuig waarmee ze hierheen waren gekomen en dat soort dingen. Maar nee: de kamer zag er precies zo uit als Korums penthouse in New York, tot de zachte crèmekleurige bank aan toe. Mia werd rood bij de herinnering aan wat er kortgeleden nog op die bank was gebeurd. Alleen de muren waren hier anders. Die leken te zijn gemaakt van hetzelfde doorzichtige materiaal als het vaartuig, zodat ze rechtstreeks naar buiten kon kijken. Hier was het uitzicht niet de Hudson, maar een heleboel groen.

'Heb je hier dezelfde meubels?' vroeg ze verrast. Ze liet zijn hand los en deed een stap naar voren om zijn huis nog beter in zich op te nemen. Ze kon zich niet voorstellen dat

AANTREKKING

er meubelzaken waren die leverden aan K-Centers – maar goed, hij kon waarschijnlijk alles wat hij maar wilde maken met behulp van hun nanotechnologie.

‘Niet helemaal,’ zei Korum glimlachend. ‘Ik heb het zo gedaan omdat jij zou komen. Het leek me makkelijker voor je om aan deze plek te wennen als je de eerste paar weken in een omgeving kon zijn die een beetje bekend voor je voelt. Zodra je wat gewend bent, kan ik je laten zien hoe het er hier normaal gesproken uitziet.’

Mia knipperde met haar ogen. ‘Heb je dit speciaal voor mij gedaan? Wanneer?’

Zelfs met snelle fabricatie – of hoe Korum de technologie ook had genoemd die hem in staat stelde uit het niets te creëren – had hij waarschijnlijk nog wel wat tijd nodig om dit allemaal te maken. Wanneer had hij daar de tijd voor gevonden, te midden van alles wat er deze ochtend was gebeurd? Ze probeerde zich voor te stellen dat hij een bank bouwde en tegelijkertijd de Kadebam overmeesterde, en moest bijna hardop lachen.

‘Een tijdje terug,’ zei Korum vaag, en hij haalde zijn schouders op.

Mia fronste. ‘Dus... niet vandaag?’ Om de een of andere reden vond ze de timing van dit gebaar belangrijk.

‘Nee, niet vandaag.’

Ze staarde hem aan. ‘Je was dit al een tijdje van plan? Mij hierheen halen, bedoel ik?’

‘Natuurlijk,’ zei hij onaangedaan. ‘Ik plan alles.’

Mia ademde diep in. ‘En als ik geen gevaar liep? Zou je het dan ook hebben gedaan?’

Hij keek haar aan met een blik waaruit ze niets kon afleiden. ‘Doet het ertoe?’ vroeg hij zachtjes.

ANNA ZAIRES

Voor haar wel, maar ze had op dit moment geen zin in die discussie. Dus haalde ze maar haar schouders op en keek ze weg. Ze liet haar blik weer door de kamer gaan. Het was inderdaad enigszins geruststellend dat deze plek er bekend uitzag, en ze moest toegeven dat het aardig van hem was om dit te doen – een menselijke omgeving voor haar creëren in zijn huis.

‘Heb je honger?’ vroeg Korum, en hij glimlachte naar haar.

Eten voor haar klaarmaken leek een van zijn favoriete activiteiten te zijn – hij had haar vanmorgen zelfs wat te eten gegeven toen ze nog bang was geweest dat hij haar zou vermoorden omdat ze het Verzet had geholpen. Het was een van de dingen waardoor ze altijd zo verward was over hem, over hun relatie in het algemeen. Ondanks zijn arrogantie kon hij heel lief en zorgzaam zijn. Mia werd er gek van dat hij zich nooit echt helemaal gedroeg als de schurk die ze dacht dat hij was.

Ze schudde haar hoofd. ‘Nee, dank je. Ik zit nog vol van die sandwich.’ Dat was waar. Het enige wat ze nu wilde doen, was ergens gaan liggen en haar hersenen uitschakelen.

‘Goed dan,’ zei Korum. ‘Je kunt hier wat relaxen. Ik moet een paar uurtjes weg. Denk je dat je het redt in je eentje?’

Mia knikte. ‘Heb je ergens een bed?’

‘Natuurlijk. Kom maar mee.’

Ze volgde Korum terwijl hij door een gang liep die er herkenbaar uitzag, naar een slaapkamer die precies hetzelfde was ingericht als zijn slaapkamer in TriBeCa. Ook de badkamer zat op dezelfde plek, zag ze.

‘Werkt alles hier hetzelfde als ik gewend ben?’ vroeg ze.

AANTREKKING

‘Ja, zo ongeveer wel,’ zei hij, en hij stak zijn hand naar haar uit om haar wang te strelen. Zijn vingers voelden heel warm op haar huid. ‘Het bed ligt denk ik nog lekkerder dan je gewend bent, want het maakt gebruik van dezelfde slimme technologie als de stoel in het vaartuig en de muren van dit huis. Ik dacht dat je dat niet erg zou vinden. Schrik niet als het zich naar je lichaam vormt.’

Ondanks de spanningshoofdpijn die haar slapen teisterde, moest Mia glimlachen bij de herinnering aan de comfortabele stoel in het vaartuig. ‘Oké, dat klinkt goed. Ik kan niet wachten om het te proberen.’

‘Ik weet zeker dat je er lekker in zult liggen.’ In zijn ogen schitterde een emotie die ze niet kon plaatsen. ‘Doe maar een dutje als je wilt, ik ben gauw weer terug.’

Hij boog zich naar haar toe en gaf een zedige kus op haar voorhoofd. Daarna liep hij weg, haar achterlatend in een huis vol slimme technologie in de aliennederzetting.

Nog geen kilometer verderop keek de Krinar toe hoe zijn rivaal aankwam met zijn charl.

De zachtaardige manier waarop Korum haar hand vasthield terwijl hij haar naar zijn huis leidde was niets voor hem. De K moest er haast om grinniken. Dit was een interessante ontwikkeling, zeg: er was een mensenmeisje bij betrokken. Zou dat iets veranderen? Nou, dat betwijfelde hij toch ten zeerste.

Zijn vijand zou zich niet van zijn koers laten afbrengen, zeker niet door een miezerig meisje.

Nee, er was maar één manier om het menselijk ras te redden.

ANNA ZAIRES

En hij was de enige die dat kon doen.

Mia werd wakker in het pikdonker.

Ze bleef nog even liggen en probeerde te bedenken hoe laat het was. Ze voelde zich bijzonder uitgerust; elke spier in haar lichaam was ontspannen en haar hoofd was leeg. Meteen wist ze weer dat ze in Korums huis in Lenkarda was, in zijn 'slimme' bed. Ze rekte zich gapend uit en vroeg zich af hoe Korum in New York had geslapen op een gewoon mensenmatras. Ze kon zich niet voorstellen dat ze ooit in haar leven nog in een ander bed dan dit zou willen slapen.

De lakens die om haar lichaam waren gewikkeld hulden haar huid in een lichte, zachte aanraking. Ze had het heet noch koud, en het kussen ondersteunde haar hoofd en nek precies op de goede manier. De spanning die ze eerder had gevoeld, was helemaal verdwenen.

Ze was niet van plan geweest in slaap te vallen, maar de rust had wonderen gedaan voor haar gemoedstoestand. Nadat Korum was vertrokken, had ze een douche genomen

ANNA ZAIRES

en was ze op bed gaan liggen om een paar minuten uit te rusten. Maar zodra ze lag, hadden de lakens zich om haar heen gewikkeld tot een zachte cocon, en ze had subtiele trillingen gevoeld onder de meest gespannen delen van haar lichaam. Het was alsof fijngevoelige vingers de knopen in haar rug en nek weg masseerden. Ze herinnerde zich dat ze het gevoel heerlijk had gevonden, en daarna was ze klaarblijkelijk in slaap gevallen, want ze herinnerde zich niets anders meer.

De kamer, die kennelijk doorhad dat ze wakker was, werd langzaam lichter, ook al was er geen duidelijke bron van kunstlicht.

Het was slim bedacht, vond Mia, om de kamer zo langzaam licht te laten worden. Fel licht direct na complete duisternis deed vaak pijn aan de ogen, en toch was dat hoe de meeste lichtbronnen van mensen werkten: aan of uit, zonder rekening te houden met het feit dat de overgangen van licht naar donker en andersom in de natuur veel geleidelijker gingen.

Ze had geen zin om uit het comfortabele bed te gaan, dus bleef Mia liggen en dacht ze na over haar volgende stap. Het gevoel van paniek en misselijkheid van eerder was weg, en ze kon nu wat helderder denken.

Het was waar dat Korum haar had gebruikt en gemanipuleerd.

Maar dat had hij gedaan om zijn eigen soort te beschermen – net zoals zij had gedacht dat ze de mensheid hielp door hem te bespioneren. Het gevoel van verraad dat haar gisteren had bekropen, was irrationeel geweest, en niet fair gezien hoe zij zich tegenover hem had gedragen. Het

AANTREKKING

feit dat hij niet echt iets had gedaan om haar te bestraffen voor háár verraad was veelzeggend.

Ze had te slecht over hem gedacht. Als hij haar tot nu toe geen kwaad had gedaan, zou hij dat waarschijnlijk nooit doen.

Aan de andere kant stapte hij wel moeiteloos over haar vrije wil heen. Dat ze hier in Lenkarda was, bewees dat wel. Maar goed, als hij de waarheid had gesproken, dan zou ze toch snel haar ouders kunnen gaan opzoeken, en daarna zelfs terug naar New York kunnen gaan om haar studie af te maken.

Alles bij elkaar zag haar leven er een stuk rooskleuriger uit dan ze vanmorgen had gevreesd, toen ze nog dacht dat hij haar zou vermoorden omdat ze het Verzet had geholpen.

Toch waren de omstandigheden waarin ze zich nu bevond verontrustend. Ze was in een K-Center, terwijl ze de taal niet sprak, niemand anders kende dan Korum en geen idee had hoe ze ook maar de meest basale Krinar-technologie kon gebruiken. Ze was een mens, en daarmee was ze hier een buitenstaander. Zouden de K haar dom vinden omdat ze de Krinar-taal niet sprak en geen tien boeken kon lezen in een paar uur tijd, zoals Korum wel kon? Zouden ze haar uitlachen om haar onnozelheid en gebrek aan kennis van de technologie? Ze was zelfs voor menselijke begrippen niet bepaald technisch onderlegd. En was Korums arrogante houding simpelweg zijn karakter, of was het typerend voor zijn soort en hun attitude jegens mensen?

Natuurlijk veranderde er niets aan de feiten door erover te piekeren. Of ze het nu leuk vond of niet, ze zou op z'n minst de komende paar maanden in Lenkarda zijn, en ze

ANNA ZAIRES

moest er maar het beste van maken. Er was veel wat ze hier kon leren in die tijd...

Haar gedachten werden onderbroken doordat de slaapkamerdeur zachtjes openging en Korum binnenkwam. 'Hé daar, slaapkop. Hoe voel je je?'

Mia kon een glimlach niet onderdrukken. Heel even vergat ze haar zorgen. Voor het eerst sinds ze hem had ontmoet, droeg Korum Krinar-kleding: een mouwloos shirt van zacht uitziend wit materiaal en losjes vallende grijze shorts tot vlak boven zijn knieën. Het was een simpele outfit, maar zijn lichaam kwam er prachtig in uit – zijn krachtige, gespierde bouw werd erdoor geaccentueerd. Hij zag eruit om van te watertanden. Zijn gladde, gebronsde huid straalde vitaliteit uit en zijn amberkleurige ogen glinsterden terwijl hij keek hoe zij op zijn bed lag.

'Het bed is geweldig,' vertrouwde Mia hem toe. 'Ik begrijp niet hoe je ooit ergens anders op hebt kunnen slapen.'

Hij grinnikte en ging naast haar zitten, waarbij hij een haarlok van haar pakte om mee te spelen. 'Ik weet het. Het was een vreselijke opoffering, maar jouw aanwezigheid maakte veel goed.'

Mia lachte en rolde zich op haar buik. Ze voelde zich absurd blij. 'Dus, wat nu? Krijg ik nog meer intelligente objecten om me heen? Ik moet zeggen dat jullie technologie supercool is.'

'Je weet nog niet half hoe cool onze technologie is,' zei Korum, en hij keek haar aan met een mysterieuze glimlach. 'Maar daar zal snel verandering in komen.'

Hij boog zich naar haar toe, kuste haar ontblote schouder en knabbelde toen in haar hals. Zijn mond voelde warm en

AANTREKKING

zacht aan op haar huid. Mia sloot haar ogen en rilde van de prettige sensatie. Haar lichaam reageerde onmiddellijk op zijn aanraking en ze kreunde zachtjes, terwijl ze voelde hoe het warm en vochtig werd tussen haar benen.

Hij stopte en ging rechtovereind zitten.

Mia deed verrast haar ogen open en keek hem aan. ‘Wil je me niet?’ vroeg ze zachtjes, en ze probeerde de pijn uit haar stem te houden.

‘Wat? Nee, liefste, ik wil je heel graag.’ En dat was waar; ze zag het aan de warme gouden vlekjes in zijn expressieve ogen, en het zachte materiaal van zijn boxershorts kon zijn erectie niet verbergen.

‘Waarom stop je dan?’ vroeg Mia. Ze moest heel hard haar best doen om niet te klinken als een kind dat geen snoepje kreeg.

Hij zuchtte met een gefrustreerde gezichtsuitdrukking. ‘Er komt een vriend van mij hierheen die jou wil ontmoeten. Hij is er over een paar minuten.’

Mia keek hem verbaasd aan. ‘Waarom wil die vriend van jou mij ontmoeten?’

Korum glimlachte. ‘Omdat ik hem veel over jou heb verteld. En omdat hij een van onze meest vooraanstaande breinexperts is, die jou kan helpen met het aanpassingsproces.’

Ze fronste licht. ‘Een breinexpert? Wil je me naar een psycholoog sturen?’

Grinnikend schudde Korum zijn hoofd. ‘Nee, hij is geen zielenknijper. In onze samenleving is een breinexpert iemand die zich bezighoudt met alle aspecten van het brein. Hij is een soort neurochirurg, psychiater en therapeut

ANNA ZAIRES

in één – letterlijk een expert in alles wat met het brein te maken heeft.’

Dat was interessant, maar het beantwoordde haar vraag niet echt. ‘En waarom wil hij mij zien?’

‘Omdat ik denk dat hij iets kan doen waardoor je je hier meer thuis zult voelen,’ zei Korum. Zijn vingers gleden omlaag over haar arm, zachtjes aaiend.

Dat deed hij graag, had Mia gemerkt: haar zomaar aanraken terwijl ze praatten, alsof hij constant fysiek contact verlangde. Mia vond het niet erg. Het was die chemie waar hij het eerder over had gehad. Hun lichamen trokken elkaar aan als twee ruimteobjecten.

Ze dwong haar aandacht terug naar het gesprek. ‘Zoals wat?’ vroeg ze, een beetje huiverig.

‘Nou, zou je bijvoorbeeld graag onze taal willen verstaan en spreken?’

Mia’s ogen werden groot en ze knikte gretig. ‘Natuurlijk!’

‘Heb je je ooit afgevraagd hoe het kan dat ik zo goed Engels spreek? En alle andere mensentalen? Hoe het kan dat wij allemaal zo begaafd zijn?’

‘Ik wist niet dat je nog meer talen sprak naast Krinar en Engels,’ gaf Mia toe, en ze staarde vol verwondering naar hem. Ze had zich wel heel even afgevraagd hoe hij zo goed Amerikaans-Engels had leren spreken, maar ze had altijd aangenomen dat de K simpelweg heel hard leerden voordat ze naar de aarde kwamen. Korum was buitengewoon slim, dus ze had nooit echt vraagtekens gezet bij het feit dat hij haar taal accentloos sprak. En nu kwam hij ermee dat hij nog veel meer talen sprak?’

AANTREKKING

‘Dus je spreekt ook Frans?’ vroeg ze. Hij knikte en ze ging door: ‘Spaans? Russisch? Pools? Mandarijn?’ Bij alle talen maakte hij een instemmend gebaar.

‘Oké... En Swahili?’ vroeg Mia, ervan overtuigd dat ze hem nu te slim af was.

‘Ja, ook,’ zei hij, en hij glimlachte om haar verbaasde gezicht.

‘Oké,’ zei Mia langzaam. ‘Ik neem aan dat je me nu gaat vertellen dat je dat niet alleen hebt bereikt omdat je zo intelligent bent.’

Hij grijnsde. ‘Exact. Ik had die talen ook allemaal zelf kunnen leren als ik er genoeg tijd in had gestoken, maar er is een efficiëntere manier – en daar kan Saret jou dus ook mee helpen.’

Mia staaarde hem aan. ‘Kan hij me Krinar leren spreken?’

‘Nee, beter nog. Hij kan jou hetzelfde vermogen geven dat ik ook heb: onmiddellijk begrip en kennis van elke taal, of het nu een mensentaal is of Krinar.’

Ze hapte naar adem van de shock en haar hart ging sneller slaan. ‘Hoe?’

‘Door een klein dingetje bij je te implanteren dat een bepaald deel van je brein verandert zodat het in feite fungeert als een zeer geavanceerde vertaalcomputer.’

‘Een hersenimplantaat?’ Haar opwinding maakte meteen plaats voor vrees – alles in haar verzetten zich hevig tegen dat idee. Hij had al trackingapparatuur in haar handen geïmplanteerd; het laatste wat ze nodig had was alientechnologie die haar brein zou beïnvloeden. Het vermogen waarover hij het had gehad was geweldig, en ze wilde het dolgraag kunnen, maar niet tegen die prijs.

ANNA ZAIRES

‘Het implantaat is niet wat je nu voorstelt,’ zei Korum. ‘Het is piepklein, niet groter dan een cel, en je zult er niks van voelen – niet van het inbrengen en niet dat het er zit.’

‘En wat als ik zeg dat ik het niet wil?’ vroeg Mia zachtjes. Ze vond het geen prettig idee dat Korums breinexpert al onderweg was hierheen.

‘Waarom niet?’ Hij keek haar fronsend aan.

‘Moet je dat echt vragen?’ zei ze ongelovig. ‘Je hebt me beschénen – je hebt een trackingapparaatje bij me geïmplanteerd terwijl je deed alsof je mijn handen heelde. Dacht je echt dat ik ermee akkoord zou gaan dat je iets in mijn hersenen stopt?’

Korums frons werd dieper. ‘Dit heeft geen andere invloed, Mia.’ Hij leek zich niet in het minst schuldig te voelen dat hij haar had beschenen.

‘O, echt?’ vroeg ze bitter. ‘Heeft het geen enkele andere invloed? Beïnvloedt het op geen enkele wijze mijn gedachten of gevoelens?’

‘Nee, liefste, dat doet het niet.’ Hij leek die gedachte wel amusant te vinden.

‘Ik wil geen breinimplantaat,’ zei Mia vastbesloten, en ze keek hem aan met een opstandige gezichtsuitdrukking.

Hij staaarde naar haar terug. ‘Mia,’ zei hij zachtjes, ‘als ik echt kwaad in de zin had, zou ik miljoenen andere manieren hebben gehad. Ik kan wat ik maar wil in je lichaam implanteren op ieder willekeurig moment, en je zou geen idee hebben. De enige reden waarom ik je dit vermogen aanbied, is omdat ik wil dat je hier een goed leven hebt, zodat je in je eentje met iedereen hier kunt communiceren. Als je dit niet wilt, is het jouw keus. Ik zal je niet dwingen. Maar er zijn maar weinig mensen die deze kans krijgen,

AANTREKKING

dus ik adviseer je om er heel goed over na te denken voor je nee zegt.’

Mia keek weg. Het besef dat hij gelijk had, overviel haar. Hij hoefde haar niet te informeren of haar toestemming te krijgen om wat dan ook te doen. De paniek die ze onder controle dacht te hebben, dreigde weer omhoog te komen, en ze probeerde die uit alle macht te onderdrukken.

Iets klopte er niet helemaal. Ze ademde diep in en keek weer naar zijn gezicht, waar ze niets van kon aflezen. Het zat haar dwars dat ze hem nog steeds zo slecht kon lezen, dat de man die zoveel macht over haar had nog altijd zo’n mysterie voor haar was.

‘Korum...’ Ze wist niet zeker of ze dit ter sprake moest brengen, maar ze kon het niet helpen. De vraag zat haar al weken hoog. ‘Waarom heb je me beschenen? Op dat moment had ik nog niet eens contact met het Verzet, dus het is niet alsof je mij in de gaten moest houden omwille van je masterplan...’

‘Omdat ik zeker wilde weten dat ik jou altijd kon vinden,’ zei hij, en in zijn stem klonk een bezitterige ondertoon die haar angst aanjoeg. ‘Ik hield je die dag in mijn armen en wist dat ik meer wilde. Ik wilde alles, Mia. Vanaf dat moment was je van mij, en ik was niet van plan je los te laten, nog geen seconde.’

Nog geen seconde? Besefte hij wel hoe krankzinnig dat klonk? Hij had een meisje gezien dat hij wilde en dus had hij ervoor gezorgd dat hij altijd wist waar ze zich bevond.

Het feit dat hij dacht dit recht te hebben, was angstaanjagend. Hoe kon ze met zo iemand omgaan? Als het op haar aankwam kende hij geen enkele grens, en hij had geen enkel respect voor haar vrije wil. Hij had zojuist

ANNA ZAIRES

schouderophalend toegegeven dat hij iets vreselijks had gedaan wat haar ondermijnde, en ze had geen idee wat ze nu tegen hem moest zeggen.

Als reactie op haar stilte ademde Korum diep in en hij stond op. ‘Je moet je maar eens aankleden,’ zei hij zachtjes. ‘Saret kan hier elk moment zijn.’

Mia knikte en ging overeind zitten met de lakens tegen haar borst geklemd. Dit was niet het moment om hun relatie te analyseren. Ze ademde zelf ook diep in en duwde haar angst weg. Ze kon nu toch niets doen om haar situatie te veranderen, en zich op het negatieve richten zou de zaak alleen maar verergeren. Ze moest een manier vinden om met hem samen te leven en erachter zien te komen hoe ze beter met zijn dominante aard kon omgaan.

‘Wat moet ik aantrekken?’ vroeg Mia. ‘Ik heb geen kleren bij me...’

‘Wil je een spijkerbroek en T-shirt zoals je gewend bent, of wil je je kleden zoals alle anderen hier?’ vroeg Korum en hij glimlachte. Er vervloog iets van de spanning in de ruimte.

‘Eh, net als alle anderen, denk ik.’ Ze wilde niet voor joker lopen.

‘Goed dan.’ Korum maakte een kleine handbeweging en gaf haar een stuk lichtgekleurd materiaal dat er een moment geleden nog niet was geweest.

Mia staarde met grote ogen naar het kledingstuk dat hij haar zojuist had gegeven. ‘Nog meer snelfabricatie?’ vroeg ze, en ze probeerde te doen alsof het niet nog steeds een enorme schok was om dingen te zien materialiseren vanuit het niets.

AANTREKKING

Hij grinnikte. ‘Inderdaad. Als je dit niet mooi vindt, regel ik iets anders. Toe, trek maar aan.’

Mia liet het laken los en stapte uit bed. Ze voelde zich volkomen op haar gemak bij het naakt zijn. Hoewel ze veel op hem aan kon merken, had Korum wel wonderen gedaan voor haar zelfbeeld en zelfvertrouwen. Omdat hij haar keer op keer vertelde hoe mooi hij haar vond, maakte ze zich niet meer druk over haar magere lijf, haar pluizige haar en haar bleke huid. Het zou een zegen zijn geweest om hem om haar heen te hebben gehad in haar onzekere puberjaren.

Nee, toch niet. Geen enkele puber zou onderworpen moeten zijn aan iemand die zo overweldigend was.

Ze pakte de jurk aan en trok hem aan, waarbij ze ervoor zorgde dat de laag uitgesneden kant op haar rug zat. ‘Wat vind je ervan?’ vroeg ze en ze draaide even een rondje.

Hij glimlachte met een warme gloed in zijn ogen. ‘Staat je geweldig.’

Er zat nu een bobbel in zijn broek, en Mia glimlachte tevreden. Ondanks alles was het fijn om te weten dat ze dit effect op hem had, dat zijn verlangen even groot was als het hare. Hierin waren ze tenminste gelijk.

Nieuwsgierig naar hoe de jurk eruitzag, liep Mia naar de spiegel aan de andere kant van de slaapkamer.

Korum had gelijk: de jurk was heel mooi. Hij leek op de jurken waarin ze de vrouwelijke Kadebam had gezien: de jurk had een prachtige ivoortint met een roze gloed en viel perfect om haar lichaam. Haar rug en schouders waren grotendeels ontbloot, terwijl de voorkant van haar lichaam ingetogen bedekt was, met strategische plooiën bij haar borsten om haar tepels te verbergen. De lengte was

ANNA ZAIRES

ook precies goed: de klokkende rok kwam tot ongeveer tien centimeter boven haar knieën.

Toen ze zich omdraaide, gaf hij haar een paar ivoorkleurige sandalen die gemaakt waren van ongewoon zacht materiaal. Mia trok ze aan. Ze pasten perfect en zaten verrassend lekker.

‘Mooi, dank je wel,’ zei ze. Ineens dacht ze aan één laatste, cruciaal kledingstuk, en ze vroeg: ‘En ondergoed?’

‘Dat dragen wij niet echt,’ zei Korum. ‘Ik kan het wel voor je maken als je erop staat, maar je zou ook kunnen proberen hoe het is met alleen deze kleding.’

Geen ondergoed? ‘Wat als de jurk omhoogkruipt of iets dergelijks?’

‘Dat zal niet gebeuren. Het is intelligent materiaal, ontworpen om zich precies naar je lichaam te vormen. Als je een bepaalde kant op beweegt of buigt, beweegt het met je mee, zodat je altijd bedekt bent.’

Dat was handig. Mia dacht aan de vele *nipple slips* en andere gênante momenten voor de sterren die voorkomen hadden kunnen worden met K-kleding. ‘Oké, dan ben ik er klaar voor, denk ik,’ zei ze. ‘Ik moet alleen nog even naar de wc.’

‘Goed,’ zei Korum met een glimlach. ‘Ik zie je in de woonkamer.’

Hij gaf nog een vlugge kus op haar voorhoofd en liep de kamer uit.

‘Je hebt het hier mooi ingericht. Heel eenentwintigste-eeuws Amerikaans.’

AANTREKKING

Korums vriend was zojuist binnengekomen en hij liep rond met een glimlach. Hij was een centimeter of vijf kleiner dan Korum en had een net zo krachtige lichaamsbouw, evenals de getinte huidskleur die typerend was voor de K. Zijn gezicht was echter ronder en zijn jukbeenderen waren geprononceerder, waardoor hij Mia deed denken aan iemand van Aziatische afkomst.

‘Tja, je weet dat ik goede smaak heb,’ zei Korum, en hij stond op van de bank waarop hij samen met Mia zat om de bezoeker welkom te heten. Hij stapte op hem af en raakte heel licht zijn schouder aan met zijn handpalm, en de andere K deed hetzelfde bij Korum.

Mia vroeg zich af of dit de K-variant van handen schudden was.

Korum draaide zich naar haar toe en zei: ‘Mia, dit is mijn vriend Saret. Saret, dit is Mia, mijn charl.’

Saret glimlachte en zijn bruine ogen twinkelden. Hij leek het oprecht fijn te vinden om haar te ontmoeten. ‘Hallo, Mia. Welkom in ons Center. Ik hoop dat het je tot nu toe bevalt.’

Mia stond op en glimlachte terug. Het was vreemd om een andere K te ontmoeten. Op een paar vluchtige ontmoetingen met Korums collega’s na was haar minnaar de enige Krinar met wie ze tot nu toe contact had gehad.

‘Het bevalt me heel goed, dank je wel.’

Moest ze haar hand naar hem uitsteken? Of dat ene doen wat Korum net had gedaan? Terwijl het bij haar opkwam, verwierp ze dat idee al. Ze had geen idee wat de K voor regels hadden omtrent fysiek contact, en ze wilde niet per ongeluk iets aanstootgevends doen.

ANNA ZAIRES

‘Heb je al gelegenheid gehad om Lenkarda te bekijken? Korum zei dat je pas vanmorgen bent aangekomen.’

Mia schudde spijtig haar hoofd. ‘Nee, ik heb nog niets gezien. Ik ben bang dat ik het merendeel van de dag heb geslapen.’ Hoe laat was het nu überhaupt? Door de transparante wanden van het huis heen zag ze dat het buiten donker was. Het moest wel laat in de avond zijn, of misschien zelfs midden in de nacht.

‘Ze had een jetlag en was erg moe van alles wat er was gebeurd,’ legde Korum uit, en hij liep naar haar toe en sloeg bezitterig een arm om haar heen. Hij trok haar op de bank naast hem, en Saret nam plaats in een van de zachte leunstoelen tegenover hen.

‘Natuurlijk,’ zei Saret. ‘Ik begrijp het helemaal. Het moet wel een hele schok voor je zijn geweest om op deze manier achter de waarheid te komen.’

Mia keek hem verrast aan. Hoeveel wist hij? Had Korum hem alles verteld, ook over haar rol in het Verzet en de aanval op hun Centers? Ze had geen idee hoe haar daden door de Krinar beoordeeld werden. Zou ze op de een of andere manier gestraft worden voor haar hulp aan het Verzet?

‘Het fijne is dat dat achter de rug is,’ zei Korum, en hij nam een van Mia’s handen in de zijne en wreef erover met zijn duim. Hij draaide zich naar haar toe en zei: ‘Je hoeft je over al deze dingen geen zorgen meer te maken.’

‘Nou,’ zei Saret met een spijtige blik op zijn knappe gezicht, ‘ik ben bang dat er nog wel één ding is wat Mia moet doen.’

Korums gezichtsuitdrukking werd donker. ‘Ik heb ze dat al geweigerd. Ze heeft genoeg meegemaakt.’

AANTREKKING

Saret zuchtte. ‘Er ligt een officieel verzoek van de Verenigde Naties...’

‘De Verenigde Naties kan de rambam krijgen. Na dit fiasco staan ze niet in hun recht om ons iets te verzoeken. Ze mogen al van geluk spreken dat we het ze niet betaald hebben gezet...’

‘Dat kan best zijn, maar de Raad vindt het belangrijk dat we ze deze gunst verlenen.’

Mia luisterde met een wee gevoel in haar maag naar hun discussie. De Verenigde Naties? De Raad? Wat had dit alles met haar te maken?

‘De Raad kan ook de rambam krijgen,’ zei Korum op onverzettelijke toon. ‘Er is geen enkele reden om hieraan tegemoet te komen, en dat weten ze. Ze is mijn charl. Zij kunnen me niet vertellen wat ik moet doen.’

‘Ze is niet alleen jouw charl, Korum, dat weet je best. Ze is een van de getuigen in wat de belangrijkste rechtszaak in tienduizend jaar tijd belooft te worden, om nog maar niet te spreken van de menselijke rechtspraak...’

Mia werd misselijk nu ze begon te begrijpen waar dit gesprek heen ging. ‘Sorry,’ zei ze zachtjes, ‘maar wat wordt er precies van mij gevraagd?’

‘Dat doet er niet toe,’ zei Korum onaangedaan. ‘Ze kunnen je nergens toe dwingen als ik het niet toesta.’

Saret zuchtte opnieuw. ‘Luister, de Raad wil ook haar verklaring. Het zou echt het beste zijn als je haar dat gewoon laat doen...’

Mia staaarde naar hen en begon kwaad te worden. Ze praatten over haar alsof ze een kind was, of een huisdier. Wat ze ook van haar wilden, het zou haar beslissing moeten zijn, en niet die van Korum.

ANNA ZAIRES

‘Ze kan dit op het moment niet gebruiken,’ zei Korum. ‘Er ligt al genoeg bewijs, en ik ben niet van plan haar nog meer stress te bezorgen...’

‘Sorry,’ zei Mia koeltjes, ‘maar vertel me eerst eens waar dit in godsnaam over gaat.’

Saret lachte, duidelijk van zijn à propos, en Korum keek haar bestraffend aan.

‘Ik denk dat jouw charl meer lef heeft dan je haar toeschrijft,’ zei Saret grinnikend tegen Korum. Hij wendde zich tot Mia en lichtte toe: ‘De verraders die we mede dankzij jou in de kraag hebben gevat – de Kadebam, zoals je vrienden van het Verzet hen noemden – worden berecht volgens onze wetgeving. Hoewel een juridisch proces bij ons anders is dan je gewend bent, is het ook bij ons zo dat we alle beschikbare bewijslast meenemen, evenals getuigenverklaringen. Aangezien jij nauw betrokken was, kan jouw verklaring een rol spelen in de strafmaat.’

‘Willen jullie dat ik als getuige optreed in een Krinarproces?’ vroeg Mia ongelovig.

‘Ja, dat klopt, en we hebben ook een officieel verzoek ontvangen van de ambassadeur van de Verenigde Naties die jouw verklaring wil horen...’

‘Ze doet het niet, Saret. Laat het rusten. Je kunt teruggaan naar Arus en hem meedelen dat het niet doorgaat.’

‘Weet je zeker dat je het zo wilt spelen, Korum? We zijn nog maar een heel klein stukje verwijderd van de goedkeuring, en dit zal niet in ons voordeel werken.’

‘Daar ben ik me van bewust,’ zei Korum. ‘Ik ben bereid dat risico te nemen. Het zal niet de eerste keer zijn dat ze pissig op me worden.’

AANTREKKING

Saret zag er gefrustreerd uit. ‘Goed dan, maar ik denk dat je een grote fout maakt. Het enige wat ze hoeft te doen is daarheen gaan en haar verhaal vertellen...’

‘Je weet net zo goed als ik dat zodra zij daar verschijnt, de Beschermmer haar zal fileren. Ik wil haar dat niet aandoen. En ik wil ook niet dat ze op dit moment in de buurt komt van de VN – dat is veel te gevaarlijk. Daarbij zou het ertoe kunnen leiden dat mensenmedia het verhaal op het spoor komen, en Mia kan het niet gebruiken dat de hele wereld haar verklaring bij de Verenigde Naties ziet. Haar familie weet nog van niks.’

Haar woede zakte en Mia gaf een dankbaar kneepje in Korums hand. Ze vond zijn beschermingsdrang iets moois. Zelf kon ze ook moeilijk bepalen wat haar het minst aansprak – het idee dat ze voor een Krinarrechtbank moest verschijnen, of dat ze haar verklaring zou afleggen bij de VN en dus ten overstaan van de hele wereld.

‘Arus heeft gezegd dat ze iets anders voor haar kunnen organiseren. De verklaring bij de VN kan achter gesloten deuren plaatsvinden, zodat de media er niets van vernemen. En de Raad heeft ermee ingestemd dat ze een opname van Mia’s verklaring kunnen gebruiken voor het proces.’

‘Zeg maar tegen Arus dat hij zelf contact met mij kan opnemen als hij dit zo graag wil,’ zei Korum zachtjes en met boos toegeknepen ogen. ‘Ze is mijn charl. Als hij wil dat ze iets doet, moet hij het heel, heel lief aan me vragen. Als Mia er dan ook nog mee instemt, zal ik het misschien overwegen.’

Saret glimlachte wrang. ‘Goed. Ik vind het toch al niks om als tussenpersoon te fungeren. Jij en Arus moeten er